

ANNONSE

ANNONSE

Foto: Hilde Hefte Haug

UKerevyen 2019: Ja, vi lo!

Vivillé omfavner det absurde og latterlige med samtiden, og har både alt og ingenting å si om den.

Benedikt Erikstad Javorovic

PUBLISERT Lørdag 05. oktober 2019 - 00:38

SIST OPPDATERT Lørdag 05. oktober 2019 - 00:55

At tittelen på årets revy, Vivillé ligner på navnet på den franske teatersjangeren vaudeville er neppe noen tilfeldighet. Sjangeren ble populær for sin lette underholdning uten særlig politisk eller moralsk brodd. Det er denne ånden UKerevyen veksler mellom å omfavne, og å latterliggjøre. Allerede i det selvtitulerte åpningsnummeret karikeres vårt samfunn som et som er alt for klart over at verden går til helvete, samtidig som vi helst ikke har lyst til å tenke på det. Åpningsnummeret, og kanskje den mest minneverdige sangen, har en fantastisk jazzete karakter som også gir assosiasjoner til det glade tjuetallet, en annen tid der alt gikk til helvete, og man bare

danset bekymringene bort. Og danse det bort, det gjør UKA, i et utrolig presist koreografert nummer, der alt klaffer. Standarden er satt.

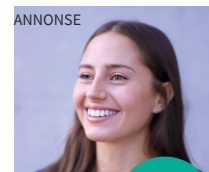
Les også: [UKA tar tilbake lekenhet og moro. Vivillé er årets UKEnavn.](#)

Palmesus og Åge på Britannia. Foto: Hilde Hefte Haug

Den røde tråden i årets UKErevy er kanskje ikke like tydelig som den var under UKA-17s Ta-de-du!. Du finner den likevel i den kontinuerlige vekslingen mellom totalt absurd humor i vaudeville-stilen på den ene siden. En tydelig politisk brodd som samtidig gjør narr av velvillig uvitenhet og målløs selvtilfredsstillelse, på den andre. I en sketsj spilles det på en enkel form for slapstick, når en bestemor serverer enorme mengder kaffe. Dette er riktignok veldig god slapstick, men hadde alt vært av denne typen kunne det raskt blitt tørt. Enkel og god slapstick satt i sammenheng med vekslende alvorlighet og sjangre løfter gode enkeltnumre til en vakker helhet. Den nevnte sketsjen er også et flott eksempel på hvor flink revyen er til å sette strek på riktig tidspunkt. Et problem man kan ha i sketsj-komedie er at man er så fornøyd med en morsom ide at man melker den tom. Vivillé har mange korte, gode numre som man raskt forlater for nye gode numre når det humoristiske poenget sitter.

Av andre godt gjennomførte numre i den bunnsolide første akten vil jeg trekke fram et nummer om en nyutdannet ingeniørs kvaler over å ikke få seg umiddelbar jobb. Nummeret tar moderne studentproblemer på kornet. En av mine absolutte favoritter er et barneprogram som forklarer satire og ironi til barn gjennom eksempler som stadig øker i sin usømmelighet, og latter fra publikum. Dette er nok det tydeligste eksempelet på at forfatterkollegiet lykkes i det som synes å være veldig vanskelig for tiden: God politisk satire. Det er også umulig å ikke nevne overraskelsesminnestunden. Et forholdsvis typisk situasjonskomedie-premiss løftes til nye høyder av fantastisk komisk timing og gjennomførte rekvisitter. Et lite problem som gjennomgår i mange sketsjer er at de ofte ikke helt klarer å avslutte på en skikkelig punchline, men det er ikke noe som ødelegger gleden ved å observere det hele.

Les også: [Legendarisk sensuelt.](#)

Det absolutte høydepunktet i forestillinga er en operamusikal om Hotel Britannia og Åge Aleksandersen. Dette nummeret er langt, men det kunne rett og slett vært en helaftens forestilling i seg selv. Her ser man alt revyen lykkes med i ett nummer. Kostymene er fantastiske og skaper et Grand Budapest Hotel-aktig univers som man dras inn i hodet først. Kulisser og skuespillere kommer sammen for å lage en forrykende scene med syngende trær i Britannias restaurant Palmehaven. Her leverer samtlige skuespillere så til de grader på sangferdighetene. At hele nummeret også er hysterisk morsomt er nesten bare en bonus når alt er så gjennomført.

Etter en forrykende førsteakt er det enkelte deler av andreakten som dabber litt av. Sanger som «Kaffeboogie» og «Det drikkes» er godt framførte og velkoreograferte, men er ikke blant de morsomste numrene. Men de dansende kaffekoppene viser at kostymegruppa definitivt har orden i sysakene. Det er heller ikke alle sketsjene som treffer like godt, selv om et par veldig sjarmerende skjeffkre trollbinder publikum, og Mount Everest-sketsjen er gull. Det er heller ikke til å komme utenom den fornøylig rare sketsjen om butikker i Midtbyen som virkelig selges av den bisarre ekspeditrisen. «Tronhyme» er enda et musikalsk høydepunkt med en vakkert naiv amerikansk turists kjærlighetsviser til Trondheim. Fredrik Vildgren gjør denne utrolig godt. Det føles vanskelig å skulle trekke ut en person i et så godt ensemble, men Vildgren har en tilstedeværelse på scenen som gjør at han utmerker seg i alt fra amerikaner, til skjeffkre og som trønderguden Åge sjæl.

Les også: [Pastelrosa i Cassa Rossa.](#)

Hele showet avsluttes med å slutte sirkelen, og gå tilbake til åpningsnummeret. Om man skulle være i tvil om den overhengende tematikken nøstes de tilsynelatende usammenhengende numrene sammen i sangens avslutning. Det hele etter revyens karakterer har innsett at så lenge man tenker på alt det fæle som skjer i verden, så er man et godt menneske. Gjøre noe? Nei, men de ville i alle fall.

Å lage en oppsetning på denne skalaen er en enorm utfordring. Å lage den med frivillige studenter er enda større. Med alle delene som skal passe kan det ende opp som en grusom Frankenstein. Det er heldigvis langt fra tilfellet. Kulissene passer sømløst til hvert nummer. Kostymene likeså. Denne synergieffekten høynes av et sceneteknisk arbeid, som man nesten ikke merker, fordi det ikke er noe å irritere seg over. Det ville vært en skam å ikke rose bandet, som gir alt og løfter velarrangert musikk til nye høyder. At samtlige skuespillere er fantastiske håper jeg har kommet fram allerede, men jeg sier det igjen for sikkerhetens skyld.

Les også: [Cirkus-teltet åpnet til god stemning men ebbet ut i litt for lange pauser.](#)

Som navnet tilsier er det definitivt humoren som sitter i førersetet under Vivillé. En skulle gjerne nevnt og berømmet hvert høydepunkt, men en komplett gjennomgang av alle numrene ville vært en bjørnetjeneste. Her ligger så mye av den humoristiske verdien i de uforventede vriene forfatterkollegiet evner å sette på ganske velkjente formulaer, og må oppleves live. La det dermed ikke herske noen tvil, du burde oppleve årets UKerevy live.